

Mjólkin — royndarstøðin — fútagarðurin

L. Zachariassen liggur og togast í blóðunum við J. Huusgaard. Hann sigur seg sum landsstýris-mann at hava greitt frá málinum: Mjólkin í Hoydølum, og at tað helt hann seg skylda sjálvstýrisflokkinum undan einum vali.

So — L. Zachariassen er í hesum máli farin at mjólka fyri sjálvstýrisflokkin upp undir val; men fellur honum ikki í huga, at tað er hann — og einans hann, ið hevur skyldu at fáa málið aftur á beint.

Læknar í Havn mæla til, at Havnar kommuna skal keypa mjólkina av Hvítanesi og úr Hoyvík til skúlan, so börnini hvønn dag kunnu verða leskað ein dropa av mjólk. Hetta er óivað eitt gott uppskot; men her má ið hvussu er berast so skjótt at, at neytacigararnir ikki hava tikið neytini av, áðrenn hetta er fingið í lag.

Tað var nú tað.

Men nú fara vit at loyva okkum at seta fram 3. spurningar:

- 1) Er tað so, at royndarstøðin í Hoyvík skal verða niðurlögð?
- 2) Er tað so, at J. Huusgaard, stjóri sækir um at fáa garðin, ið er hin gamli fútagarðurin, í festi?
- 3) Var tað ikki beinast, um menn úr teirri ætt, sum sat á fútagarðinum, tá hann varð tikin til royndarstøð, fingi fyrsta rætt til at festa hann?

HOWARD KENNEDY

Hin kanadiski verkfrøðingurin, ið víða giutin er fyri kunnleika sín í iðnaðarmálum og sum sigst at hava gott skil á ollum, ið hevur við viðavøkstur at gera, er valdur at skipa fyri F. N.s hjálpar-veitan, í nær-eystri og fyrst og fremst í Palestina.

»Dagblaðið« stuttligt.

Í telefonmálinum greiddi P. M. Dam, William Smith og J. Davidsen atkvøðu fyri minnilutauppskötinum, ið var samsvarendi við tað góða úrslit, sum J. P. Davidsen hevur fingið. Telefonmálið hevur ligið undir honum, síðani Louis Z. varð sjúkur.

Hey, so rópar »Dagblaðið« at P. M. Dam hevur sett seg aftanfyrir stýrið av nýggjum.

Tað kann ikki hugsa sær, at P. M. Dam og hansara menn eru fríir, greiða atkvøðu fyri tí, ið teir halda vera rættast og best.

Men hvussu ofta hevur ikki Th. Petersen og hansara menn greitt atkvøðu fyri málum, sum landsstýrið hevur sett fram, málum, sum einans eru av praktiskari náttúru eins og telefonmálið.

Men tað skal ikki dyljast, at tann avgerð, sum J. P. Davidsen og landsstýrið hava tikið í trúðleysu telefonini var ikki bara forsvarlig, men átti nógvar fyrimunir frammi fyri tað, ið annars kundi verða talan um.

Við hesi avgerð vundu vit í fyrstu syftu minst 80.000 kr. og ein 6 tattaðan kaðal fram fyri ein 5 tattaðan, sum talan var um í hinum tilboðnum, also bæði biligari og størri kapacitet — og eftir kónamanna ummæli líka so gott. Og hartil kom eitt sera biligt og lagaligt lán uppá 1 millión.

Hetta skal J. P. Davidsen hava tókk fyri! Eisini »Stóra Nordiska«, ríkisumboðsmaðurin og aðrir, ið hjálpt hava til at fingið hetta úrslitið.

Vit eru menn at takka eins væl og at finnast at og stríðast fyri rætti okkara. Okkara stóða til sambandsleiðsluna og sambandsins svikagerðir er ikki broytt. Tvørturímóti.

»Dagbla.« fer at halda til

Enn er eingin grindin deyð á Havnini í ár; men í gjár las eg í Dagblaðnum, at teir ætlaðu »at halda havnarverkinum til«.

Jú, »steinur brestur fyri manna tungu!«

Eini, ið ætla at hyggja at drápinum.

Teir royna at brongla.

Hann, ið kennir menninar, ið skriva Dagblaðið, verður sjálv-sagt ikki bilsin yvir at siggja hetta blað dagliga gera hvítt til svart — rætt til rangt.

Her skal verða tikið fram eitt dømi um framferð og atburð blaðsins.

18. august skrivar blaðið:

„Javnaðarflokkurin hevur veruliga onga stöðu á tingi enn, men blað teirra skrivaði á sinni, hvussu gott tað hevði verið við eina heimaverju í Føroyum.“

Hesj vóru orðini. Og tey sýna ein so makaleysan frekleika, at sjálvt Óli Andnegl og hansara harri fóna burtur.

Nei, tit harrar blaðstjórar Dagblaðsins! 26. februar í ár sögdu vit í hesum blaði, so týðiliga og klárt frá okkara stöðu til heimaverndina. Vit tóku longu tá so greiða stöðu, at okkum hevur ikki síðani nýst at kjakast við nakran um hetta. Tit hövdu tá einki betri at taka til enn nakrar glósur til okkara, og tann stutleika lótu vit tykkum eiga. Men bæði tit og tingmenn tykkara standa í dag á sama stöðu, sum vit stöðu longu 26. februar. Tað, vit skrivaðu tá, hava tit nú orð fyri orð gjørt til tykkara hjartamál, og tókk fái tit fyri tað.

At tit samstundis blaka runu eftir okkum og royna at ljúgva okkum burtur frá stöðu okkara — ja, tað er tykkum so líkt, og tað kemur okkum heldur ikki óvart; tí slíkt er og hevur verið eyðkenni tykkara.

Er onkur, ið ivast í frásögn okkara, gerið hann sær tá tann ómak at lesa greinina í Føroya Sosial Demokratí 26. februar. Henda dagin kom blaðið sum eykablað og hevði bara grein um hvernd.

Javnaðarflokkurin hevur sjálv-sagt havt somu stöðu á tingi sum í blað sínum, og flokksins formaður hevði sagt frá hesum á tingi, beint áðrenn Dagblaðið heltaði sær at siga so óvugt frá stöðu javnaðarflokksins.

Tit harrar Dagblaðsstjórar, eru tit so illa fyrirkomnir, og er politikkur fólkaflakksins so illa at holdum komn, at tit noyðast

at venda ranguna út á tykkum sjálvum, so muran í tykkum kemur at liggja sjónsk fyrri almannu eygum? Vit eru ikki greiðir yvir, hvat tit halda tykkum vinna við slíkari framferð; men vit ivast ikki í, at hon at enda man fara at koma tykkum sjálvum aftur um brekkur. Vit hildu í fyrstuni, at tit hövdu mistikið tykkum, og vit vantu, at tit fóru at koma aftur um aftur. Tað gjördu tit fyri so vítt eisini; men væl at merkja í somu foyruni, sum tit byrjaðu. So nú eru bæði vit og allir, ið kenna málið, greiðir yvir, at tit hava „mistikið“ tykkum við vilja. — Og so er vist ikki stórt at gera við tykkum; men vit skulu tó biðja tykkum leggja tykkum hetta forna örindi í geyma:

★

„Högdur teir hin gamla kall og hann Hergeir unga; deyðan, sögdu menskir menn, völdi hans ónda tunga.“

★

Og ígjár komu tit so fram í blaði tykkara og sögdu frá at tingið hevði samtykt „at kanna möguleikar fyri sivilverju“, og so rekta tit upp orð fyri orð alt tað, vit skulu uppá her í blaðnum 26. febr.

Hetta er stuttligt hjá okkum at siggja, og vit kunnu ikki annað siga, enn at tað er okkum ein gleði, at tingið sum heild sæð er gingið so fullkomuliga yvir til okkara sjónarmið í hesum máli — eisini tykkara menn á tingi; men tað mátti verið tykkum báðum harrum blaðstjórum hugstoytt soleiðis í tykkara eigna blaði at verið noyddir til at givið tykkum sjálvum framman á.

Vit, og allir, ið kenna vanligu framferð og atburð tykkara, vantu ikki, at tit við einum orði vilja royna at umbera tykkum ivðvikjandi ljóta skrívingarhátti tykkara. Ja, vit vantu ikki so mikið av tykkum, at tit vilja royna at káva útyvir nakað av teim rangu tíðindum tit hava borið út.

Tit eru tykkum sjálvum líkir, og finna, sum fyrr sagt, ikki maka tykkara.

Grót og skervur.

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimað. Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum lími av vegnevndini ella einum umboðsmann fyri kommununa.

Froðbiar sóknar kommuna